

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יעקב תורג'מן ז"ל

בן רחל ויוסף
נולד בירושלים
בשנת תר"צ, 1930
התגורר בירושלים
שרת בחטיבת אלכסנדרוני
נפל במלחמת העצמאות, בקרב בג'נין
בתאריך י"ג בתמוז תש"ח, 20/7/1948
נקבר בבית העלמין הצבאי בנתניה

חלקה 1: שורה 3: קבר 21:

בן 18 בנפלו

קורות חיים

בן רחל ויוסף, נולד ביום י"ד בניסן תר"ץ (12.3.1930) בירושלים ולמד בבית-ספר יסודי. לאחר הנצחון על גרמניה הנאצית, כשהמתנדבים העבריים בצבא הבריטי כבר החלו לחזור לארץ, רצה יעקב להתגייס לצבא, אך בגלל גילו הרך לא נתקבל לשירות, אם כי הלך ממשד אחד למשנהו, ומשירות אחד למשנהו. לאחר מאמצים רבים נתקבל בחודש נובמבר 1947 לשורות הנוטרים ויצא מיד להרטוב שבהרי ירושלים. מיום שיצא להרטוב ועד יום מותו היו חייו קודש ל"הגנה" ולא זכה לבקר בבית אימו, אשר מאז לא ראתהו עוד. נטייה זו, ללבוש מדים ולשאת נשק, באה לו ליעקב עוד בילדותו. הוא אהב את החופש וידע כי יש להילחם בעדו. חבריו העריצוהו והיו גאים בו על כשרונותיו ואומץ-לבו.

בהרטוב שירת כנוטר עד שפרצה מלחמת-העצמאות. המקום המבודד באזור הספר של ירושלים, אשר האויב הסתער עליו מכל עבר, פונה מתושביו ולוחמיו. בשעת הפינוי היו גם פצועים במקום ויעקב התעכב כדי להעבירם ונשא על שכמו במשך יומיים את אחד הפצועים עד שהגיע למקום-מבטחים. אחרי זה עבר לתל-אביב והתגייס לצבא הגנה לישראל ושירת בחטיבת "אלכסנדרוני". הוא השתתף בקרבות לוד ורמלה ואף זכה לראות בשחרורן. אחרי-כן יצאה פלוגתו לאזור ג'נין ושם נפל, ביום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

י"ג בתמוז תש"ח (20.7.1948) בעת סיור, כשרימון התפוצץ בידו. הובא
למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בנתניה.

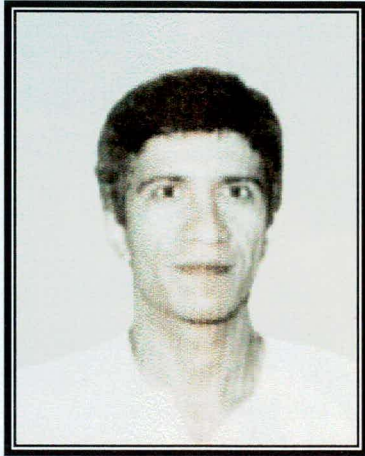

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי יעקב (קוקו) תורג'מן ז"ל

בן אסתר וחיים

נולד בקזבלנקה, מרוקו

בתאריך כ"א באדר תשכ"ג, 17/3/1963

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 1989

שרת בחיל הכללי

נפל בקרב מול מחבלים, בבקעת הירדן

בתאריך ט' בתמוז תשנ"ו, 26/6/1996

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 14 קבר: 2

הותיר אחריו אישה ושלושה ילדים, הורים

ושמונה אחים ואחיות

בן 33 בנפלו

קורות חיים

בן אסתר וחיים. נולד ביום כ"א באדר תשכ"ג (17.3.1963) בקזבלנקה, מרוקו, השלישי מבין תשעה ילדים. יעקב נקרא על שם סבו, יעקב תורג'מן. את ראשית השכלתו רכש יעקב בקזבלנקה בבית-הספר היסודי "אליאנס" ובחטיבת הביניים "נווה שלום". הוא נהג להצטרף לעתים קרובות לחוגי חב"ד שנערכו לילדי הקהילה בעיר, אהב לשחק כדורגל ברחובות השכונה עם אחיו ועם בני דודיו. כאשר הגיעו לגיל מצוות, ביקשו יעקב ואחיו מאביהם לחגוג את חגיגת בר המצווה בכותל המערבי בירושלים. האב עשה מאמצים עצומים ולמרות הקשיים המרובים נעתר לבקשת הבנים. האירוע הותיר את רישומו העמוק בלבו של יעקב וחרץ את עתידו. הוא שב למרוקו לסיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר "אורט", במגמת אלקטרוניקה. מיד עם סיום הלימודים התחיל לעבוד כאחראי-סניף בחברה ליבוא מוצרי חשמל לתעשייה ולבית. יעקב התמסר לעבודה כדי להרוויח כסף ולהגשים את מה שהפך אז לחלום חייו: לעלות לישראל, לשרת בצבא, וכדבריו - "להיות עם הטובים בעולם - בארץ שלנו".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שלוש שנים אחר כך, בגיל עשרים, הגשים יעקב את חלומו. הוא עזב את משפחתו במרוקו ועלה לארץ עם אחד מאחיו ועם בן דודו. הם נקלטו בקיבוץ הדתי סעד בנגב ולאחר שלושה חודשי אולפן עבר לגבעת אולגה. יעקב החל בלימודים אקדמיים במכללת "אורט" בנתניה, במגמה להנדסאות, אלקטרוניקה וחשמל. בד בבד עבד לפרנסתו כפקיד קבלה באחד ממרכזי הקליטה הראשונים לעולי אתיופיה, "החוף הירוק". לאחר זמן מה, בהשפעתו ובעידודו של בנם, החליטה משפחתו של יעקב לעלות ארצה ונקלטה במרכז הקליטה במבשרת ציון. הוא הצטרף אליהם ושם, מאוחר יותר, הכיר את בחירת לבו, יולנדה. בני הזוג התחתנו בקיץ 1988 וקבעו את ביתם במבשרת ציון. יעקב החל לעבוד במפעל למיקרו אלקטרוניקה, שם רכש ידע וחברים. שבעה חודשים לאחר החתונה, בתחילת מרץ 1989, התגייס יעקב לצה"ל ושירת כחצי שנה במסגרת של עולים חדשים (שלב ב'). לאחר שהשתחרר שב לעבודתו ולביתו, שם חיכו לו אשתו ובתו הבכורה, אריאלה, שהיתה בת שלושה חודשים.

שאיפתו של יעקב לקידום מקצועי הובילה אותו לקורס לעיבוד שבבי ממוחשב מטעם משרד העבודה בירושלים. בתום הקורס מצא עבודה בענף הבנייה. זמן קצר לאחר לידת בנם השני, שיין (חיים), בעיצומו של חורף קר ומושלג, עברה המשפחה להתגורר באפרת. יעקב החל לעבוד בבניית בתים אמריקניים מיובאים, ועד מהרה התאהב במקצוע. סגנון העבודה ואופיה קסמו לו ופתחו בפניו עולם חדש. בזכות כשרונו לנצל כל פיסת מידע וניסיון שרכש עם השנים, היטיב להתמודד עם בעיות תפעול יומיומיות. דרישות העבודה אילצו את בני המשפחה לעבור להתגורר בראשון לציון. זמן קצר אחר כך נולד ילדם השלישי, בנימין (בן).

יעקב עבד בכל רחבי הארץ. אחד הפרויקטים התנהל באילת ונמשך כשנה, במהלכה הגיע הביתה רק בסופי השבוע. בתום שנה קשה זו מצא עבודה בקרבת הבית, אך בהמשך, קיבל הצעת עבודה מפתה מחברה אחרת, באיזור עמק האלה, והחל לשמש כמנהל עבודה בפרויקט. גם עבודתו החדשה דרשה ממנו השקעה מרובה והוא נרתם לה במסירות, כדרכו.

יעקב היה אדם מיוחד במינו, בעל כישורים רבים ותחומי ידע נרחבים. הוא אהב להציב לעצמו אתגרים מחשבתיים ולחפש גירויים אינטלקטואליים, אהב לעזור לאחרים ללא תנאי ומבלי לקבל כל תמורה. יעקב אהב את הארץ והתגאה במוצאו, בשורשיו, ובהיותו יהודי החי בארץ ישראל. הוא שאף לשלמות וניחן בכושר מנהיגות - כבר כאדם צעיר גרם לסובבים אותו לעשות כרצונו ותמיד השיג את מבוקשו. בכל מקום

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אליו הגיע התחבב על הכול וידע להתאים עצמו לסביבה. אחד מתחביביו האהובים היה תיפוף. בעזרת מערכת התופים שלו מצא לעצמו פורקן אחרי ימי עבודה ארוכים ומתישים. מדי פעם היה גם מלווה את שירתו של אחיו בתיפוף, בהופעותיהם המשותפות באירועים ובשמחות.

יעקב גדל בבית דתי וגם את ילדיו חנך ברוח המסורת. אשתו עמדה לצדו בכל זמן ובכל מצב, ובסיועה שמר תמיד על קור רוח ואופטימיות, ולא נתן לדבר לתסכל אותו. גם ברגעי חוסר ודאות הצליח להתגבר בזכות עקשנותו, חריצותו ומסירותו. משפחתו היתה חשובה לו יותר מכול, וגם אם לא הספיק לבלות זמן ממושך במחיצת ילדיו, השכיל לנצל את המעט שעמד לרשותו ולפצותם על הזמן האבוד. מדי פעם נהג לקחת את בנו הקטן לאתרים בהם עבד, והפעוט הפך שותף לחוויות מעולמו האהוב של אביו.

יעקב שירת במילואים כקשר, בגדוד הגנה מרחבית של אוגדת יהודה ושומרון.

ביום ט' בתמוז תשנ"ו (26.6.1996), בעת שירות מילואים באזור נערן שבבקעת הירדן, נתקל הכוח בו נע יעקב בחוליית מחבלים שחדרה מירדן והמתינה במארב. בקרב שהתפתח נפל יעקב. בן שלושים ושלוש היה בנופלו. עמו נפלו סמ"ר אשר ברדוגו וסמל אשרף שובלי. יעקב הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. השאיר אחריו אשה, שלושה ילדים, הורים ושמונה אחים ואחיות: גבריא, שנטל, רפאל, אורלי, ליליאן, דניאל, מיכאל ועמרם. יעקב הועלה לדרגת רב"ט לאחר מותו.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד איזור יהודה ושומרון, האלוף גבי: "יעקב השתלב בפלוגת המילואים והיה לחלק בלתי נפרד ממנה. ...מילא תפקידו בדרכו השקטה ובמסירות אין קץ והתנדב למשימות גם כשלא נדרש לכך."

לאחר מותו ראה אור דף לזכרו בחוברת "דמעות של מלאכים" שהוציאה המועצה המקומית מבשרת ציון. המשפחה הוציאה חוברת זיכרון ובה קווים לדמותו של יעקב, דברי הספד של בני משפחה, חברים ומכרים. מתוכה, דברים שכתב חבר: "מה אפשר לומר על אדם שנותן את כל כולו כדי לבצע עבודה ולא מסוגל לעשות חצאי דברים/ מה אפשר לומר על אדם חזק שעומד לצדך בכל מכשולי החיים בארץ ועדיין רגיש מספיק

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לסלוח לחולשותיך/ מה אפשר לומר על אדם שנשאר רגוע כאשר כולם מסביב בלחץ, ולהבין את פחדיהם/ מה אפשר לומר על אדם שיש לו סבלנות של מלאך ומבין את חוסר סבלנותם של האחרים/ מה אפשר לומר על אדם שמסוגל לפתור מגוון רחב של בעיות ולהישאר צנוע בהתנהגותו/ מה אפשר לומר על אדם שיכול לעזור לתרגם את חלומותיך וציפיותיך למציאות ולא זוקף לזכותו דבר/ מה אפשר לומר על אדם שרואה את כל חלומותיו עולים בתוהו ואז זוקף כתפיים ומתחיל מהתחלה/ מה אפשר לומר על אדם שמוכן לסכן את כל מה שיש לו תמורת מלה שלך ולסלוח לך כשלא עמדת בה/ מה אפשר לומר על אדם שבא ממקום שונה מזה שלך ובכל זאת קרוב אליך יותר מאחיד/ אפשר לומר שאדם זה הוא חבר שלך, הוא אחד הדברים הטובים ביותר שיכולים לקרות לאדם ולעולם אין לו תחליף ולעולם הוא יחסר."

